

POSTANOWIENIE

21 sierpnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 21 sierpnia 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa M. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
przeciwko K. R.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej K. R.
od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie
z 12 grudnia 2023 r., V Ca 1654/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2 700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia pozwanemu do dnia zapłaty.**

UZASADNIENIE

Pozwany K. R. wywiódł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 12 grudnia 2023 r., wydanego w sprawie z powództwa M. sp. z o.o. z siedzibą w W. o zapłatę.

Jako przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania pozwany wskazał: nieważność postępowania wynikającą z rozpoznania sprawy w składzie z udziałem sędzi powołanej wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie

określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, a także oczywistą zasadność, wynikającą z rażącego naruszenia art. 201 § 1 i art. 208 § 4 i 5 k.s.h. poprzez przyjęcie, że zgoda spółki z ograniczoną odpowiedzialnością na wypłatę zaliczek przez spółkę komandytową, w której ta spółka z ograniczoną odpowiedzialnością jest komplementariuszem jest czynnością z zakresu wewnętrznego prowadzenia spraw spółki, nie zaś z zakresu reprezentacji spółki.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z przytoczonym przez skarżącego orzecznictwem Sądu Najwyższego oraz obowiązującym modelem legislacyjnym procesowe zakwestionowanie orzeczeń wydanych z udziałem osób powołanych na stanowiska sędziowskie z rekomendacji KRS funkcjonującej na podstawie przepisów ustawy z 2018 r. jest możliwe tylko wówczas, gdy wykazany zostanie wpływ wadliwego procesu powołania na rozstrzygnięcie konkretnej sprawy. Skarżący jest świadom tego wymagania, jednak przedstawiona przez niego argumentacja okazała się niewystarczająca. Wskazał on bowiem, że o braku bezstronności sędzi świadczy okoliczność dokonania całkowitej zmiany wyroku sądu I instancji. Zdaniem skarżącego świadczy to o opowiadaniu się sędzi na rzecz jego przeciwnika procesowego, nie przytacza on jednak żadnych okoliczności zachowania się sędzi związanych z rozpoznawaniem sprawy, które mogłyby świadczyć o takiej tezie. Sam ostateczny wynik postępowania (zmiana zaskarżonego wyroku sądu I instancji) nie wskazuje na negatywne nastawienie sędziego do przegranej strony.

Odnosząc się natomiast do przesłanki oczywistej zasadności, należy podkreślić, że o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, o tyle dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego o jednolitej wykładni, wskazującej na oczywistość naruszenia, widoczną *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarżący powinien uzasadnić tę oczywistość, wskazując jedynie na argumenty mieszczące się w zakresie kognicji Sądu Najwyższego. Nie może więc powoływać się na wadliwość ustaleń faktycznych, ani opierać na innych faktach niż stanowiące

podstawę rozstrzygnięcia (zob. np. postanowienia SN z 11 stycznia 2022 r., II USK 384/21; z 22 grudnia 2021 r., II CSK 390/21; z 31 maja 2021 r., III CSK 152/20; z 13 maja 2021, III USK 103/21 oraz z 9 marca 2021 r., IV CSK 412/20).

Wywód skarżącego ma charakter polemiczny względem wykładni umowy spółki komandytowej dokonanej przez Sąd II instancji. Skarżący powołuje się na jednoznaczne i ustalone stanowisko, jednak nie przytacza odpowiadających mu poglądów doktryny ani judykatury. Szczegółowość i obszerność jego argumentacji wskazują raczej na występowanie istotnego zagadnienia prawnego niż na zarysowanie oczywistego naruszenia jednoznacznie interpretowanych przepisów prawa. Dlatego wykładnia art. 208 k.s.h. dokonana przez Sąd odwoławczy nie może uzasadniać przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

[SOP]

[ms]